Самуїл Маршак

Вусатий-смугатий

Переклад українською – Н. Забіла

Жила-була дівчинка. Як її звати?
Хто звав, той і знав. А ви не знаєте.
Скільки ж бо їй було літ?
Стільки літ,
Скільки й зим, –
Це відомо усім!
А всього чотири роки.

І був у неї... Хто ж у неї був?
Сірий,
Вусатий,
Зовсім смугатий.
А хто ж це такий? Котик.

Стала дівчинка котика спати вкладати.
– На тобі під спинку
Ляльчину перинку.
Зверху на перинку
На тобі хустинку.
Ось тобі під вушка
Білі дві подушки.
Одіяльце пухове
Й покривало ще нове.
Поклала котика спати, а сама пішла вечеряти.
Приходить назад, – що таке?
На подушці – хвостик,
На перинці – носик.

Хіба ж так сплять?
Перевернула котика, поклала як треба:

Під спинку – перинку,
На перинку – хустинку,
Під вушка – подушки.
А сама пішла вечеряти. Приходить знову, – що таке?
Ні перинки, ні хустинки...
Все розкидане лежить!
А вусатий та смугатий
Вже в кутку під ліжком спить.
От який дурненький котик!

Захотіла дівчинка котика скупати.
Десь знайшла шматочок мила
І мочалку розкрутила,
Ще й принесла з казана
Воду чашкою вона.
Не схотів наш котик миться –
Перекинув він коритце
І в куточку під вікном
Вимив спинку язиком.
От який дурненький котик!
Стала дівчинка вчити котика говорити:
– Котику, скажи: ба-бу-ня. –
А він каже: Няв!
Скажи: ко-ник. –
А він каже: Няв!
Скажи: е-лек-три-ка. –
А він каже: Няв! Няв!
Все "Няв" та "Няв"!
От який дурненький котик!

Стала дівчинка котика годувати.
Подала вівсяну-кашку –
І не глянув він на чашку.
Ще дала йому редиски –
Одвернувся він од миски.

А дала шматочок сала –
Закричав наш котик: – Мало!
От який дурненький котик!

Не було в домі мишенят-шкрябунців, а було багато олівців. Лежали вони на столі в татка і потрапили в лапи до кошенятка. Як стрибнув наш котик нишком, олівець піймав як мишку.

І давай його катати
Вздовж великої кімнати:
Від стола до табурета,
Від комода до буфета.
Від комода під стілець
Котить, котить олівець...
Закотив під шафу швидко
І шукає без кінця...
Олівця ніде не видко –
Не дістати олівця.
От який дурненький котик!

Закутала дівчинка котика в хустку і пішла з ним у сад.
Люди питають: – Хто це у вас?
А дівчинка каже: – Це моя донька.
Люди питають: – Чому у вашої доньки сірі долоньки?
А дівчинка каже: – Вона давно не милась.
Люди питають: – Чому у неї шия кошлата й вуса, наче у тата?
А дівчинка каже: – Вона давно не голилась.
А котик як вискочить, як побіжить, – усі й побачили, що це котик – вусатий, смугатий.
От який дурненький котик!

Та минуло кілька літ, –
З нього став розумний кіт.

А дівчинка теж виросла, стала ще розумнішою і вчиться в першім класі сто першої школи.